

jest podle tohoto ustanovení zcela jiné než postavení odkazovníků a jest mylný názor, že jsou si postaveni na roveň. Ustanovení tomu rozuměti jest tak, že se musí z pozůstalosti zaplatiti především dluhy pozůstalosti, které vázly na nich již za života zůstavitele, pak jiné povinné výlohy (jako jsou pohřební výlohy, náklady soupisu, veřejné dávky podle §§ 694 a 814 obč. zák.), pak případný povinný díl nepominutelného dědice a že teprve z toho, co zbývá, jest uhraditi odkazy, které podléhají poměrné srážce, nestačí-li pozůstalost k jejich úhradě. Též z ustanovení § 135 nesp. pat. nedá se nic vyčísti pro názor zastávaný stěžovateli. Odvolací soud se neuchýlil svým názorem, vysloveným v napadeném usnesení od názoru, který vyslovil v usnesení ze dne 30. V. 1931, č. j. Co V 155/31/12, kde šlo o otázku právního poměru mezi odkazovníkem a dědicem, kterou odvolací soud správně rozřešil ve smyslu zásady vyslovené nejvyšším soudem v rozhodnutí čís. 6459 sb. n. s. Nelze-li v souzeném případě dovolávati se s úspěchem ustanovení §§ 813 a 815 obč. zák., ztrácí oprávnění i výtky, že jest zbytečným řešiti otázku, je-li předmětná pozůstalost postačitelou ke krytí všech nároků proti ní či nikoli.

Rekursům bylo tudíž oprávnění odepřiti.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 31. března 1933,
č. j. R I 246/33/1. Dr. Jar. Koutník.

Předpoklad pro syndikátní žalobu.

Opatrovanec měl ve spořitelně vklad, který byl vinkulován ve prospěch zemského fondu. Přes tuto vinkulaci byl vklad s povolením opatrovnického soudu vydán osobě k přijetí neoprávněné. Opatrovanec zemřel, nárok na vklad byl pojat do aktiv opatrovancovy pozůstalosti a odevzdán zemskému fondu. Tento nepokusil se dříve o to, aby mu spořitelna vklad vydala, podal syndikátní žalobu.

Vrchní i nejv. soud žalobu zamítl. Tento soud učinil tak z těchto důvodů: Žalující fond napadá rozsudek vrchního soudu v celém jeho rozsahu a uplatňuje jako odvolací důvody vadnost řízení a nesprávné právní posouzení věci. Navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen, pokud se týče změněn a žalovaní uznání povinnými zaplatiti 25.000 Kč s 5% úroky ode dne 22. května 1922 rukou společnou a nerozdílnou. Při odvolacím líčení navrhli zástupci žalovaných, aby odvolání nebylo vyhověno a napadený rozsudek byl potvrzen.

Děj vyličený v napadeném rozsudku nedoznal v odvolacím řízení změny ani opravy, pročez se na něj poukazuje. Předem bylo se obíráti výtkou nesprávného právního posouzení věci.

První soud usoudil správně, že zde není podmínek pro syndi-

dátní žalobu, poněvadž žalobce může žádati vyplacení původního vkladu s úroky na spořitelně v C.

Nesporno jest, že vklad Karla M. ve spořitelně v C. ve výši 23.399 Kč 54 hal. byl soudně vinkulován ve prospěch Slezského ústavu pro léčení chorob nervových v Opavě a že obnos 24.800 Kč, o nějž jde, nebyl vyplacen tomuto ústavu, nýbrž Janu B., který nebyl nikterak k jeho vyzvednutí oprávněn.

Prvním soudem bylo zjištěno, že pozůstalost po Karlu M. byla iure crediti cdevzdána žalujícímu fondu a že mezi aktivy pozůstalosti, jež byly tomuto fondu odevzdací listinou přiřčeny, jest i pohledávka proti osobám, jež jsou odpovědny za vydání tohoto vkladu v okrouhlé sumě 25.000 Kč. Tím přešla pohledávka ze zá-půjčky Karla M., pokud se týče jeho pozůstalosti 24.800 Kč s přísl. iure crediti na žalující fond, jakožto na věřitele. Žalobce musí přede-vším požadovati zaplacení pohledávky té i s úroky na spořitelně v C. jako na přímé dlužníci. Nárok na náhradu škody proti žalo-vaným mu nevzešel, dokud není dokázáno, že zanikne pohledávka Karla M. proti spořitelně jejím zaplacením osobě ku přijetí peněz oprávněné (§ 1424 obč. zák.), neboť do té doby, do které jest tu možnost, že spořitelna žalobci pohledávku jemu iure crediti ode-vzdanou vyrovná, nelze mluvit o tom, že žalobci vznikla škoda jednáním Jana B. nebo Roberta B. Není-li však žalobcem podán důkaz, že utrpěl škodu, jejíž náhrady se domáhá, není tu do té doby předpokladu náhradního nároku podle § 1295 a následujících občan-ského zákona.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. září
1932 Co II 2/32. Karel Jelínek.

Postupitelnost nezažalovaného bolestného.

Manželé J. utrpěli při jízdě autem úraz. Žaloval pouze Vilém J. o náhradu škody, a to mimo jiné také bolestné 2000 Kč za sebe i manželku; tvrdil, a manželka to potvrdila jako svědkyně, že ona jemu svůj nárok postoupila. Zažalovaný nárok byl uznán důvodem po právu a přiřkl soud I. stolice na bolestném požadovanou částku 2000 Kč, když zjistil bolestné u Viléma J. částkou 540 Kč a u jeho manželky částkou 1477 Kč.

Odvolání nebylo vyhověno.

Nejv. soud zrušil oba rozsudky a vrátil spor soudu I. stolice k novému projednání a rozhodnutí. O postupitelnosti nároku na bolestné vyjádřil se takto:

Postup by sice nebyl neplatným proto, že nebylo dbáno předpisu min. nař. ze dne 24. října 1897 č. 251 ř. z. o postupu pohledávek za státem; předpis ten jest jen manipulačním předpisem. Platnost postupu samého na jeho zachování však není závislá (č. 8422 sb. n. s.). Než postup jest neplatný z jiného důvodu, jak dovolatel